

Таємнича картоплина

— Нікуди він не поїде.

— Хай з'їздить.

— Ні, не поїде! Так далеко ми Ярославчика не пускали самого.

— Ти кого виховуєш — хлопчика чи дірку від бублика? — цікавився тато.

Мама розгублено кліпнула очима.

— Ну от, одразу хлопчик без бублика... Бублик без хлопчика... Звісно, просто хлопчика!

— А якщо так, хай їде!

Ярославчик відскочив од дверей, навшпиньках побіг до своєї кімнати. І вже там з розгону буцнув лобом спинку дивана і почав стрибати по кімнаті, радісно вигукуючи: «Ого-го! Ого-го!». Він таки їде на канікули! Ви чули — Ярославчика не везуть, а він сам поїде! Отак випроводять на поїзд, і хай живе свобода! Та до цього він матиме випробний термін. Два тижні батьки вивчатимуть його поведінку. Мама так і сказала:

— Ми будемо аналізувати все, що ти робиш. Їхати без дорослих на поїзді — це тобі не зуби почистити.

— Подивимось, чи й справді ти доріс до цього! — додав тато.

А Ярославчик здивувався:

— Доріс до чого: щоб зуби чистити?

— Які зуби? Не заговорюй нам ніяких зубів. Просто ми мовчки спостерігатимем, який ти в нас самостійний.

І почалося. Краще б уже вони зауваження робили. А то крадькома презираються — і такими багатозначними поглядами! А увечері на кухні зачинаються і шепочуться. «Аякже, поведінку мою аналізують», — сумно думав Ярославчик. І щоб якось розвіятися, усе довше засиджувався за уроками. А коли батьки займалися своїми справами, сам зачинався на кухні — чистив картоплю. Це, значить, щоб заспокоїтися. А одного разу...

— Мамо, звідки в нас картопля?

— Від бабусі. А чого ти питаєш?

— Так собі... Картопля дуже смачна.

Ярославчик сказав майже правду. Картопля була смачна... Та не в тім річ. Ярославчикові попався цікавий екземпляр картоплини. Доки він не помив її, вона була звичайнісінькою — брудною і бульбаватою. А коли підставив під струмінь води, почали з'являтися якісь подряпини. Та це ж літери! «Друзі на те-бе чхають», — прочитав Ярославчик. «Чого це?» — образився він і знову підставив картоплину під воду. І вже ясніше проступило: «Друзі на тебе чекають».

Цікаво-цікаво... Це не могло бути випадковістю. Ярославчик і раніше знаходив дивні речі в природі — ну там гілочка, схожа на «у», старий корч, що нагадував крокодилячу пащу. А тут цілий напис! І якщо то не бабуся розігрує свого внука — а уявити цього Ярославчик не міг, — значить, на городі побував хтось таємничий і залишив послання. Для Ярославчика! Ех, скоріше б

вирішували батьки його долю! А тим часом треба шукати нових послань. І він з іще більшим завзяттям чистив картоплю — так, що тепер сім'ї доводилося їсти картопляне пюре на сніданок, тушковану картоплю на обід і смажену — на вечерю. Але на таємничі послання він більше не натрапляв...

Давні письмена усихають

Ярославчик дуже хотів дізнатися, що ж то йому попалося. Він тільки й думав про це. Сходив у шкільну бібліотеку і перечитав усе, що знайшов про розшифровку давніх письмен. Він дізнався, що вчені роблять справжні чудеса. І прославляються на весь світ, коли їм удається прочитати напис забутою мовою. Хто ж не знає Жана Франсуа Шампольйона, який став професором у вісімнадцять років і розшифрував ієрогліфи на Розеттському камені! Скажемо по секрету від Ярославчика, що на це Шампольйон витратив ще двадцять років.

Стати професором найближчим часом Ярославчикові, напевно, не вдасться. Біда в тому, що картоплину не треба було розшифровувати. Усе ясно як божий день. «Друзі на тебе чекають». Звісно, на те вони й друзі. Але які? Однокласники й так бачили його щодня, не рахуючи суботи й неділі. Та й у вихідні вони збиралися біля школи поганяти м'яча або ж просто чатилися, щоб запитати домашнє завдання. Бо якось так виходило, що математику всі забували записати, сподіваючись, що це зробить товариш.

Отже, картоплину підкинули не однокласники. Мабуть, вона потрапила здалеку. Ярославчик прочитав в одній книжці, що на Філіппінах існувала бамбукова пошта. Коли місцевий мешканець хотів написати листа своєму далекому родичеві, він карлюкав, що йому треба було, на бамбуковій паличці. Ну, там: «Уклін тобі, милий серцю далекий родичу! У мене гарний урожай кокосів. Чув, що в тебе є дресирована мавпа. Чи не позичиш її на час збирання урожаю, бо в мене останнім часом болить спина і дряпатися на пальму прудко, як раніше, я не можу». Може, так писав, а може, коротше — просто «Позич мені мавпу». І йшов відправляти листа.

А оскільки в нього боліла спина, то не відходив далеко від дому — тільки до дороги. Уткнув бамбукову паличку з письмемнама просто в землю і нічим не клопочеться. Бо знає: не сьогодні-завтра йтиме якась добра людина, захопить із собою листа і віднесе прямісінько до далекого родича. А як доведеться тій людині звернути вбік, увіткне паличку на роздоріжжі, а її підбере той, хто мандрує в потрібному напрямку. Хоч і довго чекати бамбукової пошти, зате листи в дорозі не губляться!

Уявити собі картопляну пошту Ярославчик не міг. Де ви бачили, щоб картопля на дорозі валялася? Піднімуть, почистять і кинуть у борщ. А ти живи собі й навіть не здогадуйся, що на світі є якісь таємничі друзі.

Ех, як вона, таємниця, пекла Ярославчика! А загадкова картоплина усихала і зморщувалась. Скоро вона перетворилася на маленький, наче здутий, м'ячик, і написи зникли. І якось на перерві картоплина провалилась в улюблену дірку і покотилася по підлозі. Дивно було б, якби цього не сталося. Дірка була

і справді нічогенька. Через неї Ярославчик зазвичай чухав коліно.

Отож покотилася картоплина аж до ніг Марусини. А та на неї стала носочком білої лакованої туфельки і руки в боки:

— А я розкажу вчительці, що ти в мене камінцями кидався!

Ярославчик глянув на Марусину — і голову втягнув у плечі. Дівчинка нависала над ним, як скеля над ягнятком. Червонощока, міцної статури і богатирської сили, вона була старшою за Ярославчика на три роки, хоч і вчилася з ним у четвертому класі. Така візьме за петельки й струсоне, що аж кістки заторохтять! Її всі хлопці боялися — від першого до дев'ятого класу. Бо Марусина була не тільки дужа, але й розумна. Просто вона їздила в Індію з мамою і запізнилася до першого класу. А наздоганяти однолітків не мала часу, бо допомагала мамі на роботі — в цирку.

— Не кидав я в тебе камінців! Сама подивись — на що це схоже?

Краще б він цього не казав! Узяла Марусина картопляне послання і розчавила в кулаку на пюре. Ще й скривилася, розглядаючи розмазану по долоні картоплину:

— Фе, яка гидота!

А в Ярославчика сльози набігли на очі.

— Що ти наробила?

— Заплач, Матвійку, дам копійку! — глузливо напириндила губи Марусина.

Тут Ярославчик заплющився і, махаючи кулаками, посунув на Марусину. Вона такого не чекала. Видно, щось було-таки в тій картоплині...

Марусина ловким прийомчиком повалила нашого героя на підлогу і сказала примирливо:

— Розкажеш мені все! Тільки не тут. Приходь увечері до фонтана! — І додала, погупавши, як мале дівчисько, на одній нозі до класу: — Форма одягу — парадна!

За туманом нічого не видно

Ярославчик побрів на урок у кепськiм настрої. Почувався наче півень після бійки. А може, й гірше. Бо півня ніколи не покладе на лопатки курка, навіть на три роки старша. Ще й побачення йому призначила, нахаба!

Та до вечора образа чомусь зникла. Навпаки, хотілося поділитись секретом саме з Марусиною. Вона завжди в усьому впевнена і знаходить вихід із будь-якої ситуації. Он минулого тижня весь клас потрапив у таку халепу, і якби не Марусина...

Утім, по порядку. Зібрався 4-А на екскурсію за місто. Була тепла весняна погода, коли земля вже прогрілась і завітувала конваліями. Тільки домовились, що букети цих квітів, занесених до Червоної книги, не збиратимуть. Ну, хіба що одну квіточку — для шкільного гербарію. А класна керівничка нагадує: «Жодної квіточки не рвіть! У нашій колекції є й не такі екземпляри. З усього світу привозять учні після літніх канікул! З-під Броварів і з-під Фастова. І навіть з-під Козятина! Ми їдемо дихати повітрям і милуватися природою».

Домилувався 4-А до того, що потрапив під першу весняну зливу. Ще нечасті важкі краплі почали падати, а вчителька вже застудилася. Чхає без упину і руками якісь жести робить. Школярі, як налякані курчата, кинулися вріднобіч. А Марусина — молодець: зрозуміла, що хотіла сказати класна керівницка. Витягла з її сумки скатертинку і розтягла на куцах. У тому прихистку вони й переcheкали зливу. Коли ж поверталися до електрички — нова біда: треба переходити рівчак, а в ньому дощової води по кісточки! Марусина і тут не розгубилася. Знову командує: «Ану, діставайте свої бутерброди!».

«Невже ми наминатимем бутерброди, коли наша електричка відходить?» — подумав тоді Ярославчик. Але він помилився. Марусина показала всім приклад: натягла собі на ноги по пакету і сухісінька перейшла потік.

Ось такою була Марусина — кмітлива і рішуча дівчинка. І що більше Ярославчик думав про це, то симпатичнішою вона видавалася. Він дорогою до фонтанів навіть захотів зробити щось приємне і купив Марусині велику булочку з родзинками.

Зміст

Учні Дрімагії.....	5
Таємнича картоплина	7
Давні письмена усихають.....	9
За туманом нічого не видно	12
Пані Гримальда і дядечко з хвостиком	17
Куля, загублена феями.....	21
Перші знайомства.....	24
Кому потрібні таємниці?	26
Магазин пані Гримальди.....	29
Юні літа Паця Крутелика	31
Нові таємниці.....	33
Найкращий учень Дрімагії	36
Римуся і Гримальда	39
Пруська хроніка	41
Семиденна війна і порятунок Варвари Петрівни.....	43
Оце так улюбленець!.....	45
«Учні Дрімагії непереможні!»	48
Хто кого	50
Тільки сонце і веселка	53
Розшукується півень, або Злочини зухвалої подушки.....	59
Невже це не сон?.....	61
Новий Подушинський	62
Кока Непереможний	64
Справжнє обличчя Подушинського	67

Невдала спроба	68
За крок до мрії	69
Втеча	71
Детектив Полкан	72
Подарунок від Святого Миколая.....	74
Куди привела пір'їна	77
Є вихід!	80
Новий поворот у справі	83
Злочини Подушинського.....	85
Слідство триває	87
Мрії здійснюються	90

Королівна Реготася 95

I	97
II	98
III	100
IV	102
V	103
VI	105

Казки 109

Принцеса з бульбашки.....	111
Кактусове Королівство.....	124
Куций, Хвостик і марудики.....	132
Казка про чорний комір.....	140
Арфа для павучка.....	147
Брошка пані Потапенко	151